

Af samme forfatter:
Dagene skifter hænder, 1994
Sjyrt, 1995
Blank, 1996
Det grønne øje, 1998
Ankomst, Husumgade, 2001
København, 2004

Katrine Marie Guldager

KILIMANJARO

Noveller

Gyldendal

Kilimanjaro

© Katrine Marie Guldager og Gyldendal, 2005

Omslag: Ida Balslev-Olesen

Bogen er sat med Garamond

og trykt hos Narayana Press, Gylling

Printed in Denmark 2005

ISBN 87-02-04213-4

www.gyldendal.dk

Udarbejdet med støtte fra Kunstrådet

Indhold

Hjemkomst	7
Dreng i Dar es Salaam	19
En adskilt person	41
Professor	61
Kilimanjaro	77
Et spørgsmål om flysæder	91
En klassisk situation	97
Trafikulykke	111
Alle børn er glade for at blive født	119
Vi har allerede aftalt en pris	135
Et kompliceret regnestykke	145

Tilgnet Gudrun Bodin

Alligevel var hun hele tiden en smule distant. David spekulerede som en gal på, om der var noget, han havde sagt, men i stedet for at række sig bed han sig fast i samtalen som en stædig pirat. Hvor meget havde hun nået? Var det gået godt med hendes kontakter? Kunne hun overhovedet konkludere noget som helst? Mikela reagerede ikke på hans anstrengelser. Hun blev pludselig meget sørgmodig. Hun savnede sine drenge, sagde hun. Hun ville snart komme hjem.

Næste dag afleverede han børnene hos deres bedsteforældre, som ville tage dem med til julemarked i Tivoli. Selv ville han gå en lang tur alene. Han kørte ud i Dyrehaven og gik og gik uden at vide hvorhen. Han kom til en lille sø, der kun akkurat var frosset til i overfladen. Træerne omkring søen var nøgne, og de lange, mørke grene fik træerne til at ligne skeletter. Han gik videre og efterlod fodaftryk i sneen. Det var ham, der havde betalt for Mikelas rejse, og selv om han prøvede, kunne han ikke undslippe følelsen af, at han var blevet snydt. Det svimlede for ham, og han satte sig på en sten med hovedet i hænderne. Han græd. Hvis hun kommer hjem, tænkte han, kommer hun ikke hjem til mig. Han efterlod sine aftryk i sneen, og hvad havde han tænkt sig? At hun skulle blive hos ham? At han var andet end et skridt på vejen?

KILIMANJARO

Klokken var lidt i seks, solen overvejede modstræbende at slippe Det Indiske Ocean. Himlen lignede et eksperiment, som havde Vorherre pludselig fået det indfald, at han ville hælde lidt skymasse ned i en ellers skyfri himmel. Kvinden rullede ud af sengen og gik ud i køkkenet og satte vand over. Hun tændte for gassen, strøg en tændstik, som hun pustede ud med spidse læber. Hun satte kedlen over og virkede ikke som et menneske, der havde travlt. Manden kom ud fra badet. Han havde kun et håndklæde omkring sig, da han kom ud i køkkenet og kyssede hende. Hun smilede. Så dækkede hun bord. Køkkenet var ikke ret stort. Et klapbord var spændt fast på bagdøren, og det var dér, de nu sad og drak deres te, deres *Darjeeling*, som de stædigt drak, fordi hans far stadig boede derude. Vinduet stod åbent. Det Indiske Ocean var plettet af små *dhows*, der var på vej hjem med dagens første fangst.

Manden og kvinden skulle til Kilimanjaro, rygsækkene stod allerede i indkørslen. Så snart de havde spist morgenmad og ryddet køkkenet, tog de af sted. Hun havde ringet hjem til sin mor i Danmark og sagt, hvad deres planer var, og skønt hendes mor prøvede at

lyde interesseret, kunne hun ikke skjule, at hun ikke følte nogen større begejstring for projektet. De havde altid så mange rejseplaner, så mange „eventyrlige forehavender“, som hendes mor kaldte det. Egentlig ville det passe hende bedre, hvis hun snart fik nogle børn. Hendes søstre havde allerede børn, og nu var det ifølge husmorlogikken hendes tur til at producere nogle. Børn, altså. For hendes egen skyld.

De kørte ned ad Haile Selassie og videre ind mod centrum. Selv om det stadig var morgen, rullede hun vinduet ned og mærkede en sveddråbe glide ned langs armen. Det var december, og det var varmt. De kørte over Selander Bridge. Fra Bibi Titi Mohammed Road kørte de ud ad vejen til Morogoro. I Chalinze drejede de mod nord. I vejkannten blev der solgt gyldenbrun honning, og hun havde lyst til at købe noget. Han syntes, det var upraktisk. Hun insisterede, han standse. Ti-femten meter væk fra vejen sad en gammel masai under et halvtag af palmeblade. Hun betalte og løb tilbage mod bilen. Det blev varmere. Han kørte, hun døsede hen. Skyggerne udenfor blev mindre og mindre, men inde i hende voksede de og antog de former, hendes fantasi dikterede. Det ene øjeblik var hun ved at tage en graviditetstest, det næste øjeblik slikkede hun honning af den flaske, hun lige havde købt. Nogen talte til hende, men så forsvandt deres

stemmer, blev til en summen. Bildøren, hun sad og lænede sig opad, blev til et hus, en låst dør, hun var faldet i søvn opad, da hun var ung og beruset.

Det var sidst på eftermiddagen, da de kørte ind i Moshi, en middelstor by, hvorfra alle ekspeditioner til Kilimanjaro udgår. Der var en livlig trafik i hovedgaden, der var trafik i flere retninger, gående, cyklende, der var kvinder med dagens indkøb elegant svunget op på hovedet. Manden og kvinden prøvede at orientere sig på kortet, men pludselig kunne de ikke komme videre, trafikken var standset. En stor lastbil var væltet, og hele lastens indhold af varer lå spredt ud over hovedvejen, hvor folk var mere optagede af at stjæle end af at hjælpe de forulykkede.

Klokken var hen ad fem, da de omsider kunne passere. Deres hotel lå i udkanten af byen. Receptionen var tom, men manden fandt en gartner, som ud af intet fremtryllede en nøgle. De låste sig ind på deres værelse, stillede bagagen fra sig, han smed sig på sengen med alt tøjet på. Manden borede hovedet ned i puden og stønnede højt. Deres værelse lå ud til en terrasse, og der var temmelig lydt. Lige ude foran deres værelse sad der en lille gruppe rygsækturister, som også skulle op på Kilimanjaro. Kvinden kunne høre, at de kom lige fra *bungee-jump* i Zambia, og efter Kilimanjaro skulle

de sikkert videre til Zanzibar for at dykke. Eller også skulle de på safari på Serengeti.

Kvinden lagde sig ved siden af manden, strøg ham over panden, som var han et svedende, varmt dyr. I søvne rullede han ind mod hende. Hun lyttede stadig til dem udenfor. De talte om, hvor svært det ville blive. En af dem hed Pete. Han var åbenbart den af dem, der var mest bange, for det var ham, de andre beroligede. Det skal nok gå, Pete. Vi holder sammen, Pete.

Allerede hjemmefra havde de fundet et bureau, som ville arrangere opstigningen for dem. De havde flere gange talt med en venlig sort kvinde, der hed Jackeline. Jackeline hentede dem næste morgen i en kassevogn. Hun trak skydedøren til side og smilede venligt og professionelt. De kørte ind mod Moshi. Det var stadig fugtigt, duggen lå ud over hele Moshi som et sølvtæppe. Der var dug på tagene, på forretningerne, på de få biler, der holdt i hovedgaden, de søvnige vagtmænd kiggede frem fra deres positioner. Byen var først ved at vågne. Det fugtige lag ville snart forsvinde, langsomt ville det blive opløst af solens stråler oppefra. Folk ville myldre ind og ud af forretninger, bilerne ville dytte, chaufførerne gøre anskrig. Fra en moské ville der blive kaldt til bøn. Farverne ville én for én melde sig og gøre krav på at blive blandet med andre farver, unge, desperate farver

ville springe op på en kvindes kanga: gul, grøn og blå ville hvile sig i hendes hovedbeklædning for snart at lade sig falme, lade sig drive ned ad en anden kvindes lår, lade sig skylle ud i en vask, forgå, blive glemt.

De standsede foran et lille hotel midt i byen, kassevognen var allerede varm og fugtig. De ventede tålmodigt, mens Jackeline gik ind og hentede selskabets øvrige medlemmer. De var alle sammen amerikanere, viste det sig, bilen formelig emmede af amerikansk velvære. Alex og Jane arbejdede på et universitet i Midtvesten og bar store, rykke vielsesringe. For nylig havde de arvet nogle penge, og det var derfor, de havde besluttet sig for at bestige Kilimanjaro. De havde aldrig før forladt USA, altså bortset fra en weekendtur til Rom, da de var helt unge. Jane smilede indforstået. De fire andre amerikanere var unge newyorkere. De var sådan nogle hippiebørn, der havde pot stikkende ud af lommerne og i virkeligheden var imod præstationer. Da de hørte, at manden og kvinden var europæere, nikkede de anerkendende og gentog: *europæere*. Som var det dermed klart, at de talte fjorten sprog og uden videre kunne opregne deres åndshistorie tilbage til antikken.

Ved indgangen til Kilimanjaro National Park præsterede Jackeline dem for deres guide. Guiden sagde, at han ville holde sig i baggrunden de første par dage. De skulle bare efterlade deres bagage hos ham. De be-

gyndte at gå. Guiden løb efter dem for at give dem de sidste informationer. Han smilede til kvinden og lavede trutmund. Så sagde han et eller andet, hun ikke helt forstod. Noget med, at hun skulle slappe af? Noget med, at det ikke var synd for hende? Der var fire-fem timers vandring gennem regnskoven til deres første hytte, og det eneste, de skulle koncentrere sig om de første dage, var at gå langsomt. *Pole-pole*. Deres vandrestøvler var nøjagtig ens.

Regnskoven var som et tæt møbleret hus. Efter nogle timers vandring satte de sig ved en lille, grøn bæk og spiste deres madpakker. Hun sad på en væltet træstamme, han på en sten. Der var fluer og myg. Han rejste sig, kiggede ned ad floden og spurgte, om de ikke skulle gå på opdagelse. De fulgte bækken på tværs af bjerget, men de havde ikke gået mere end ti minutter, før guiden kaldte dem tilbage. Guiden havde sagt, at de ikke måtte forlade den afmærkede sti, og nu kaldte han dem tilbage, som var de et par uartige hunde.

Kvinden havde hørt, at de første tre dage ville være som en helt almindelig vandretur, noget, hvem som helst kunne klare. Men de havde ikke gået mere end en halv time, før hun var både forpustet og svimmel, så svimmel, at hun standsede og stillede sig med hovedet nede mellem benene. Mens hun stod i den stilling, blev

hun for første gang overhalet af en bærer. Let som en ged sprang han fra sten til sten, op ad bjerget.

Efter fem timers vandring ankom de til Mandara Huts, det første sted, de skulle overnatte. De smed sig i græsset midt i lejren, de lå og kiggede op i himlen, som udgjorde deres fire øjne små bor, der borede løs i det blå. Man kunne ikke sige, de havde gået ret langt. Man kunne faktisk ikke sige, at de havde præsteret noget som helst. Men fra nu af gik de kun ned, hvis de virkelig blev tvunget til det.

Det regnede, da de forlod Mandara Huts. Den fugtige regnskov blev snart afløst af ørkenagtig hede. I regnskoven havde manden kigget efter en *Impatiens Kilimanjari*. Lige siden de forlod gaten, havde han kigget efter de planter, der kun voksede på Kilimanjaro. Mens de gik, kom de ind i en rytme. De havde været nødt til at afpasse deres tempo efter hinanden, og det passede bedst, når hun gik forrest. Når hun gik forrest, gik de næsten helt synkront – som var de fanger med fodlænker. Hvide slaver.

Lige ud for Mandara mødte de et selskab på fire, og tættere på den næste lejr mødte de et tysk par. Hans ene ben var skadet, det var derfor, de gik så langsomt. De havde begge nået toppen, men de var meget uenige om, hvor svært det havde været. Han sagde, at det var

det hårdeste, han nogensinde havde gjort. Hun sagde, at det ikke var så svært, man skulle bare tage ét skridt ad gangen.

De ankom til Horombo Huts sidst på eftermiddagen, og de høje, karakteristiske *Senecio Kilimanjari* spredte sig langs floden. Skyerne lå under dem som et blødt tæppe. De gik hen til deres hytte og pakke ud, de besluttede sig for at tage piller mod højdesyge. Det havde været en lang dag, og selv om det var koldt, lagde de sig et øjeblik på deres soveposer. Hun følte sig helt tom indvendig og havde egentlig ikke noget at sige. Hendes tanker var var de samme, hun rykkede bare rundt på dem som på tandbørster i et tandkrus. Han, derimod, trak vejret, mærkede spændingen som en sød gift i maven. Han vendte sig mod hende og smilede, men hun vendte sig væk. Hvad lavede de egentlig på det bjerg?

I fælleshytten var der popkorn og te. Alex og Jane ankom, de snakkede om newyorkerne og grinede ad, at de sikkert var spredt ud over ruten som en sæk løpper. Alex og Jane gik over og stillede bagagen i deres hytte og kom tilbage. Stilheden bredte sig, de satte sig på nogle sten foran fælleshytten. Til den ene side var indgangen til lejren, til den anden side kunne man se kokke og bærere lave mad i nødtørftige køkkener. Efter et par timer gik de ind for at spise. Newyorkerne kom dumpende én ad

gangen. De pakke ud, fik en kop te, satte sig ved det lange bord.

På grund af højdepillerne skulle hun hele tiden tisse, men da hun søgte over på det store fællestoilet, var det så ulækkert, at hun fik kvalme. I stedet gik hun over floden og op ad en skråning. Hun satte sig på en stor sten. Det blik, hun kastede ud over skydækket, var sørgeligt-træt. Det var længe nu, hun havde ønsket sig at blive gravid. Ville det nogensinde ske? Og hvad nu, hvis hun aldrig fik ham overtalt? Skulle hun så gå fra ham? Ville hun kunne leve et helt liv uden børn? Hun var træt af at bringe emnet op. Hun gik ned i lejren og passerede bærerne, der var færdige med at lave mad. De stod og pjattede og ryddede op, en lang arbejdsdag var forbi. Pludselig slog det hende, hvor fuldstændig blind hun var blevet over for farven sort, hvor fuldstændigt hun havde fjernet sig fra deres verden. Sort? Hun så det ikke.

Manden og kvinden tilbragte en ekstra dag i Horombo for at akklimatisere sig. Det var som at være fanget halvejs på bjerget, hverken oppe eller nede, bare midtvejs. Den måde, de plejede at være sammen på, var forsvundet, og tilbage stod de blottede, som kendte de knap nok hinanden. Hvad snakkede de egentlig om før? Hun kunne pludselig ikke huske det. Det eneste, de talte

om, var, hvor fantastisk det ville blive at stå på toppen af Kilimanjaro, Afrikas tag.

Bærerne, havde de hørt, var ligeglade. De hjalp folk op på toppen, men de nød ikke udsigten, de kom ikke ned og brystede sig: Jeg har været på Afrikas højeste bjerg. For dem kunne det være højt oppe, langt nede, det var ligegyldigt. Det, det gjaldt om, var at følge de hvide derop, bære deres bagage. For dem var det bare arbejde.

På den ekstra dag, de havde i Horombo, gik manden og kvinden op på Zebra Rock. De havde begge to symptomer på højdesyge, hun havde kvalme, han havde hovedpine. De lå på en stor sten og spiste deres madpakker, hårdkogte æg. Solen varmede dem. Hun lå med lukkede øjne, han lå og tænkte. Hvis han kunne bestemme, skulle det aldrig være anderledes mellem dem. Der skulle ikke være nogen børn, der skulle ikke være noget med at flytte hjem til England, de skulle bare være de to, måske ikke i Dar es Salaam, men så et andet sted i Afrika. Han vendte sig om, lagde sig på siden, han kiggede på hendes lukkede ansigt og tænkte på, at hans verden ville forsvinde, hvis hun forsvandt.

Han fjernede lidt hår fra hendes pande og lagde sig tættere ind til hende, han lagde sit hoved ind mod hende, lugtede til hende. Et øjeblik overvejede hun at vende sig mod ham, men så mærkede hun kvalmen og blev

liggende. Måske var hendes bestigning af Kilimanjaro allerede slut, måske havde hun allerede så meget højdesyge, at hun burde gå ned. Eller måske var hun gravid? Hun slog tanken hen. Hun rørte lidt på sig, og manden tog det som en anledning til at rykke nærmere. Han løftede sit hoved og kyssede hende, og endnu før hun kunne nå at besvare hans kys, havde han brændende lyst til hende. Kvinden ville rejse sig, hun havde kvalme, ville gerne ned. Manden lukkede øjnene et øjeblik, han lukkede øjnene og ønskede, at lysten forsvandt, men det gjorde den ikke. Alligevel rejste han sig, skyndte sig at pakke sammen. Han støttede kvinden, der sagde, at hun skulle kaste op.